

בש"פ 10121/17 - מאיר מזרחי, יוסף בן לוי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 10121/17

בש"פ 10163/17

כבוד השופט ד' ברק-ארז

לפני:

מאיר מזרחי
יוסף בן לוי

העורר בבש"פ 10121/17:
העורר בבש"פ 10163/17:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

עררים על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
מיום 28.11.2017 במ"ת 6657-08-17 שניתנה על-ידי
כבוד השופט ע' קובו

עו"ד אייל אוחיון

בשם העורר בבש"פ 10121/17:

עו"ד שילה דורפמן-אלגאי

בשם העורר בבש"פ 10163/17:

עו"ד נילי פינקלשטיין

בשם המשיבה:

החלטה

1. בפני עררים על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד מיום 28.11.2017 (מ"ת 6657-08-17, השופט ע' קובו). בית המשפט המחוזי קיבל את בקשת המדינה למעצרו של העורר בבש"פ 10121/17 (להלן: העורר 1) והעורר

עמוד 1

בבש"פ 10163/17 (להלן: העורר 2) עד תום ההליכים.

כתב האישום וההליכים עד כה

2. ביום 3.8.2017 הוגש כתב אישום כנגד שני העוררים שבפני וכן נגד נאשם נוסף. בכתב האישום מתוארת מסכת מעשים של חטיפה, שוד וסחיטה באיומים שביצעו הנאשמים עם אנשים אחרים שזהותם אינה ידועה למדינה. על פי כתב האישום, בעקבות סכסוך שהתעורר בין העורר 1 או מי מטעמו לבין אחמד אלאקרע ומחמד טלאלקה (להלן בהתאמה: אלאקרע, טלאלקה, וביחד: המתלוננים), קשר העורר 1 קשר יחד עם אנשים נוספים, ובהם העורר 2, לשם פגיעה במתלוננים. ביום 8.7.2017, כך נטען בכתב האישום, קבע העורר 1 להיפגש עם המתלוננים על מנת לבחון אפשרות לבצע עמם עסקה למכירת רכב, אך כאשר אלה הגיעו למקום כשברשותם 60,000 שקל במזומן לצורך קניית הרכב, חטפו אותם באלימות העורר 1 ושותפיו, והעורר 1 הורה להם באיומי אקדח להיכנס לכלי רכב שהמתינו במקום. המתלוננים הובלו למרתף, שם הצטרפו לחבורה גם העורר 2 והנאשם הנוסף. בשלב זה המתלוננים אף הוכו באלות ובמקלות וכספם נלקח מהם. במהלך האירוע טען העורר 1 כי משפחתם של המתלוננים חייבת לו ולאחרים שני מיליון שקל. בהמשך הלילה, הובלו המתלוננים לחוף הים. העורר 1 איים באקדח על אלאקרע ואמר שתוך שלוש שעות על כל אחד מהמתלוננים לשלם לו סכום של מיליון שקל. בהמשך העורר 1 אף פגע עם רכבו בטלאלקה במכוון, ולאחר שהמתלוננים הוכו ורוססו בגז מדמיע הם נכפתו. כעבור מספר שעות הובלו המתלוננים לדירה שבה המשיכו לספוג מכות קשות, בין היתר מידי של העורר 2, עד שהצליחו להימלט.

3. בגין המעשים המתוארים יוחסו לעוררים העבירות הבאות: חטיפה לשם סחיטה בצוותא לפי סעיף 372 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק) ביחד עם סעיף 29 לחוק; שוד בצוותא לפי סעיף 402(ב) לחוק ביחד עם סעיף 29 לחוק; קשירת קשר לביצוע פשע לפי סעיף 499(א)(1) לחוק; חבלה חמורה בנסיבות מחמירות בצוותא לפי סעיף 333 לחוק בצירוף סעיף 335 לחוק; וכן תקיפה בנסיבות מחמירות בצוותא לפי סעיף 379 לחוק בצירוף סעיף 382(א) לחוק.

4. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הוגשה גם בקשה לעצור את העוררים עד תום ההליכים נגדם.

5. ביום 3.10.2017 התקיים דיון באשר לשאלת קיומן של ראיות לכאורה נגד העוררים. ביום 31.10.2017 קבע בית המשפט המחוזי כי ישנן ראיות לכאורה כנגדם ובהמשך לכך הורה על הכנת תסקירים של שירות המבחן בעניינם. לצד זאת, ציין בית המשפט המחוזי כי קיימת חולשה קלה בעוצמת הראיות וכי ישנו קושי ראיתי באשר לחלקו המדויק של העורר 2 במסכת המעשים. בהקשר זה צוין כי ישנה סתירה בין גרסאות המתלוננים באשר לחלקה הראשון של הפרשה וכי ישנו קושי בגרסת המתלוננים לפיה הם הגיעו לקנות רכב בשעה מאוחרת, כאשר בידיהם סכום כסף שאינו מספיק לצורך כך. אולם, בית המשפט המחוזי קבע שדברים אלו יתבררו בהליך העיקרי, ושאינן די בקשיים אלו כדי לקעקע את התשתית הראייתית.

6. באשר לזיהוי של העורר 1 בית המשפט המחוזי התבסס בהחלטתו על העובדה שהעורר 1 זוהה על-ידי

אלאקרק במסגרת מסדר זיהוי המבוסס על תמונות (להלן: מסדר הזיהוי). בית המשפט המחוזי עמד על כך שבמסדר הזיהוי שנערך ביום 11.7.2017 אלאקרק לא זיהה את העורר 1, אך הצביע על כך שזמן קצר לאחר מכן, בו ביום, מסר אלאקרק הודעה שבה ציין כי למעשה זיהה את העורר 1, הגם שלא ציין זאת במעמד המסדר. הרקע למסירת ההודעה האמורה פורט במזכר משטרתי מיום 30.7.2017 שבו דווח כי אלאקרק סיפר לשוטר כי נמנע מלהודות בזיהוי במעמד המסדר מאחר שחשש לעשות כן, וכי לאחר שמסר זאת לשוטר נגבתה ממנו אותה הודעה. בית המשפט המחוזי הוסיף כי גם בעימות שהתקיים ביום 19.7.2017 אלאקרק זיהה את העורר 1. ראיות נוספות הן מחקרי תקשורת באשר למספר הטלפון שיוחס לעורר 1 בהודעות שמסרו מקורבים שונים במשטרה. לפי מחקרי התקשורת התקיימו מספר שיחות בין מספר הטלפון של טלאקה לבין המספר המיוחס לעורר 1.

7. גם באשר לזיהוי של העורר 2 בית המשפט המחוזי התבסס בהחלטתו על הזיהוי שנעשה על-ידי אלאקרק. מסדר הזיהוי שבו זיהה אלאקרק את העורר 2 נערך ביום 10.7.2017, ובו הוא זיהה את העורר 2 כמי שפגע בו. אמנם, בדו"ח שנערך במסדר הזיהוי נכתב כי המזהה היה טלאקה, אך פרט זה תוקן במזכר מיום 27.7.2017, שם נאמר שנפלה בדו"ח האמור טעות. ראוי לציין בהקשר זה כי מסדר הזיהוי תועד בווידאו. ראיות נוספות שעליהן הושתת זיהוי של העורר 2 הן טביעות אצבע שנמצאו בדירה שבה הוחזקו המתלוננים והודעתו של טלאקה לפיה שמו המלא של העורר 2 הופיע על צג טלפון סלולרי של הנאשם השלישי בעת שהוא עצמו כבר היה חטוף וראה את הדברים. אלאקרק גם הוא מסר את שמו של העורר 2 כמי שהיה מעורב בפרשה.

8. ביום 21.11.2017 הוגש נגד העוררים כתב אישום מתוקן שבו נוסף נאשם רביעי ושנו פרטים מסוימים בעובדות כתב האישום. בין היתר, כתב האישום המתוקן לא כלל התייחסות לטענה שהמתלוננים הגיעו לפגישה שמטרתה הייתה רכישת רכב.

9. ביום 26.11.2017 הוגשו התסקירים מטעם שירות המבחן בעניינם של העוררים. שירות המבחן לא המליץ על שחרורם של שני העוררים לחלופות מעצר, משום שהעריך כי קיים סיכון להישנות התנהגות אלימה מצדם, וכי פיקוח אנושי לא יהיה בו כדי לאיין סיכון זה. על בסיס המתואר לעיל, ותוך אימוץ עמדתו של שירות המבחן, הורה בית המשפט המחוזי על מעצרם של העוררים עד לתום ההליכים.

10. על החלטתו של בית המשפט המחוזי הגישו העוררים עררים נפרדים שנשמעו במאוחד בפני ביום 1.1.2018, כמפורט להלן.

הערר בבש"פ 10121/17 (העורר 1)

11. העורר 1 טוען ששגה בית המשפט המחוזי בכל הנוגע להערכת התשתית הראייתית בעניינו. לטענת העורר 1, אין היגיון בסיפור הרקע למפגש המתואר בתחילת הפרשה. זאת, כך נטען, משום שלא סביר כי המתלוננים קבעו פגישה עם העורר 1 ואחרים בשעה 23:00 במוצאי שבת על מנת לרכוש מהם רכב, כאשר בשעה זו לא ניתן לבצע העברת בעלות. עוד נטען כי אין זה סביר שהמתלוננים הגיעו כשבחזקתם 60,000 שקל בלבד על מנת לרכוש רכב שמחירו 73,000 שקל. כמו כן נטען בהקשר זה כי סיפור הרקע אינו תואם את גרסתו של אלאקרק בהודעתו מיום 10.7.2017 לפיה הוא קיבל את מספר הטלפון של העורר 1 מאדם בו פגש באקראי. לכן, לטענת העורר 1, אין כל בסיס לתמונה עמוד 3

העולה מכתב האישום, לפיה הוא טמן מלכודת למתלוננים. בנוסף, כך טוען העורר 1, סתירות אלו בגרסאות המתלוננים מטילות צל על אמינותם.

12. לטענת העורר 1 יש לתת את הדעת גם לכך שבכתב האישום המתוקן שהוגש ביום 21.11.2017 נמחקה הטענה שהמתלוננים נפגשו עם העורר 1 לשם ביצוע עסקה לרכישת רכב, אך נותרה הטענה שהם הגיעו למקום המפגש עם סכום של 60,000 שקל. על פי העורר 1 תיקון זה מצביע על כך שהמדינה אינה מקבלת את גרסת המתלוננים באשר לחלק מפרטי הפרשה, אך כן מקבלת אותה בקשר לפרטים אחרים, באופן לא עקבי.

13. עוד נטען שאלאקרע מסר לשירות המבחן שהייתה לו היכרות מוקדמת עם העורר 1, וזאת בניגוד לאמור בהודעותיו במשטרה. העורר 1 טוען שיש בכך כדי להשפיע על שאלת זיהוי על-ידי אלאקרע, זיהוי שלטענת העורר 1 משקלו הראיתי נמוך ממילא בשל פגמים שנפלו במסדר הזיהוי שנערך ובתיעודו.

14. בנוסף, העורר 1 טוען כי יש להפחית מהמשקל שניתן למחקרי התקשורת שהעלו אינדיקציות לקשר בינו לבין טלאקה, שכן אין כל ראיה המצביעה על כך שמספר הטלפון שאליו התייחסו מחקרי התקשורת אכן שימש אותו. נוסף על כך, העורר 1 טוען שישנה סתירה בעדויותיהם של המתלוננים באשר לדרך שבה הגיעו תחילה למרתף, האם ברגל או ברכב, ושזהו פער משמעותי היורד לשורשו של עניין.

15. לבסוף, העורר 1 מצביע על כך שאשתו מסרה גרסת אליבי שסותרת את גרסאותיהם של המתלוננים, אך זו לא נבדקה כלל.

16. לנוכח הקשיים הראייתיים הנטענים, ובשים לב לכך שעל פי שירות המבחן המפקחים שהוצעו הם נורמטיביים ובעלי עמדה חיובית כלפי החוק, טוען העורר 1 שהיה מקום, למצער, להורות על מעצרו בפיקוח אלקטרוני ובפיקוחם.

הערר בבש"פ 10163/17 (העורר 2)

17. העורר 2 טוען אף הוא ששינוי הגרסאות באשר לרקע להיכרותם של המתלוננים עם העורר 1 מצביע על חולשה מהותית בחומר הראיות. לטענתו, מחומר הראיות שנאסף נגדו לא ניתן ללמוד מהם המעשים שביצע באירוע הנטען, נוכח הסתירות שנפלו בדבריהם של המתלוננים באשר לחלקו במסכת האירועים. כמו כן נטען כי מסדר הזיהוי לא תועד כנדרש, ובפרט כי נפל פגם בתיעוד של מסדר הזיהוי מבחינה זו שעל דו"ח מסדר הזיהוי נכתב כי המזהה הוא טלאקה, ואילו על-פי המזכר שנכתב למעלה משבועיים לאחר מכן עולה שנפלה בכך טעות, וכי המזהה הוא למעשה אלאקרע.

18. עוד נטען שגרסאותיו של אלאקרע באשר לנוכחותו באירועים אינה עקבית: בהודעות מסוימות מסר אלאקרע שהעורר 2 פגע בו בחוף פלמחים, ובאחרות מסר שהעורר 2 כלל לא נכח שם. בנוסף, נטען כי העובדה שטלאקה העיד שהוא זוכר את שמו של העורר 2 מופיע על צג טלפון של נאשם אחר בזמן הפרשה מצביעה על כך שהוא עצמו לא נכח במקום. כמו כן, נטען כי אין ראיה המצביעה על כך ששיחה כזו אכן התקיימה.

19. באשר לטביעת האצבע שלו אשר נמצאה על סרט דביק ("מסקינגטייפ") בדירה שאלה הובלו המתלוננים, על-פי הנתען, העורר 2 מצביע על כך שהוא שהה בדירה במועד אחר ולכן ייתכן שנגע בחפצים שונים בה. יתרה מכך, העורר 2 טוען שאם אכן היה משתמש באותו סרט דביק סביר שהיו נמצאות עליו טביעות אצבע נוספות. העורר 2 מוסיף וטוען שהמתלוננים אינם מסוגלים להבדיל בינו לבין נאשמים אחרים, כפי שעולה לטענתו מהתיאורים המילוליים שמסרו.

20. על סמך האמור לעיל, נטען שהראיות כנגד העורר 2 אינן מספקות על מנת להחזיקו במעצר. אף העורר 2 סבור שהיה מקום, למצער, להורות על מעצרו בפיקוח אלקטרוני.

עמדת המדינה

21. המדינה טוענת כי דין שני העררים להידחות. לשיטת המדינה, הראיות הקיימות מספיקות לשלב של מעצר עד תום ההליכים, וכי אפילו נפלה בהן חולשה "קלה" כפי שקבע בית המשפט המחוזי הרי שדי בכך כדי להצדיק את המעצר בהתחשב במסוכנות המובהקת העולה מכתב האישום, ובשים לב לעברם הפלילי של העוררים.

דיון והכרעה

22. לאחר שבחנתי את הדברים והתרשמתי מחומר הראיות הגעתי לכלל מסקנה כי בדין קבע בית המשפט המחוזי שמתקיימת תשתית ראייתית לכאורית בעניינם של העוררים, ושזו אמנם לוקה בחולשה מסוימת אך לא מעבר לכך.

ראיות לכאורה בעניינו של העורר 1

מסדר הזיהוי

23. הראיה העיקרית בעניינו של העורר 1 מבוססת על זיהוי על-ידי אלאקרק במסדר הזיהוי. לא אחד כי יש קושי בכך שאלאקרק דיווח על הזיהוי באיחור, ולא באופן ספונטני. יחד עם זאת, אני סבורה כי אין בכך כדי לאיין את משקלה של ראיה זו. לצד הקושי האמור ראוי להזכיר כי כבר בו ביום, למעשה דקות לאחר סיום מסדר הזיהוי, חזר בו אלאקרק באופן נחרץ מאי-הזיהוי וסיפק הסבר מניח את הדעת לכאורה לאמרתו שאינו מזהה את העורר 1 במסדר הזיהוי: אלאקרק פנה לרס"מ בון ומסר לו כי זיהה את העורר 1 במסדר הזיהוי אך לא אמר זאת מחשש לאחיו ולחיו שלו (כאמור במזכר שנכתב על-ידי רס"מ עמי בון ביום 30.7.2017). הסבר זה אינו מופרך, במיוחד אם מביאים בחשבון את האירועים הקשים שעברו על אלאקרק, לכאורה. אכן, יש טעם לפגם בכך שהמזכר העלה על הכתב את הרקע לגביית ההודעה כמעט שלושה שבועות לאחר ההתרחשות. יחד עם זאת, אני תמימת דעים עם בית המשפט המחוזי כי בהתחשב בכך שההודעה המסודרת בנושא נמסרה כבר באותו היום אין לייחס משקל מכריע לתיעוד המאוחר במזכר. ניתן להוסיף, הגם שיש לכך משקל מוגבל ביותר, כי אלאקרק זיהה את העורר 1 גם בעימות שנערך ביניהם ביום 19.7.2017. אם כן, אני סבורה כי יש משקל ראייתי לזיהוי של העורר 1 על-ידי אלאקרק על-פי אמות המידה הנוהגות בבחינת ראיות לכאורה. לעניין זה יש לזכור כי הדיון בקיומן של ראיות לכאורה אינו האכסניה המתאימה לבירור טענות המכוונות כלפי מהימנות הזיהוי (ראו והשוו: בש"פ 7686/03 רפייב נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 753, 759-760 (2003); בש"פ 5483/14 פלוני

נ' מדינת ישראל, פסקה 31 (1.9.2014); בש"פ 754/16 אבו מדיעם נ' מדינת ישראל, פסקה 22 (25.10.2016).

מחקרי תקשורת ועדויות נוספות

24. זיהוי של העורר 1 על-ידי אלאקרק מתחזק בהתחשב במחקר התקשורת מיום 8.7.2017 אשר מלמד על קשר בין מספר הטלפון של טלאלקה לבין מספר הטלפון שמיוחס לעורר 1 – בשעות הלילה ובסמוך לשעה שבה התבצע לכאורה המפגש הראשוני. יצוין כי מספר הטלפון שמיוחס לעורר 1 אכן בקרבת המקום שבו נחטפו אלאקרק וטלאלקה (מחקר תקשורת שנערך ביחס ל-8.7.2017 ול-9.7.2017).

25. העורר 1 ניסה אמנם לערער על השימוש בראיה זו, וטען כי מספר הטלפון האמור כלל אינו משמש אותו. אולם, בעניין זה הציגה המדינה צבר של עדויות הקושרות את העורר למספר הטלפון. כך, בהודעתו של טלאלקה במשטרה מסר האחרון כי ביום שבת בצהריים, דהיינו ביום החטיפה, התקשר אליו אלאקרק וביקש ממנו להתלוות אליו לרכישת רכב באזור המרכז. אלאקרק מסר לטלאלקה את שמו של מיקו – הוא העורר 1 – וכן את מספר הטלפון המיוחס לו, ואילו טלאלקה התקשר למספר זה על מנת לתאם את הפגישה (הודעתו של מחמד טלאלקה מיום 10.7.2017, ש' (6-1).

26. בנוסף לכך, גם מחמד אלסאנע, אחיו של אלאקרק, מסר בהודעתו את המספר המיוחס לעורר 1 בתור המספר של חוטף אחיו, ואף הראה לחוקריו כי ניסה להתקשר למספר זה חמש פעמים. לפי הודעתו, החוטף התקשר ממספר לזה לאדם בשם עוואד אלוולדי, ואילו אלסאנע קיבל את מספר הטלפון מאחד האנשים שהצטרפו אליו בניסיון למצוא את אחיו (הודעתו של מחמד אלסאנע מיום 9.7.2017, ש' 54-59). אמירה נוספת לפיה מספר הטלפון שימש את העורר 1 ניתן למצוא בהודעתו של ריעד, חברו של אלאקרק (הודעה מיום 9.7.2017, ש' 5-9, 15, 18).

27. עוד ראוי לציין כי אנס, אחיו של טלאלקה, ידע לנקוב בהודעתו בשמו של העורר 1, שנמסר לו על-ידי אנואר אלעמראני, חברו של אחיו. לפי הדברים שמסר אנס, אלעמראני התקשר אליו בשעה 4:00 בין ליל החטיפה לבין היום שלמחרת, עדכן אותו שלאחיו מחמד "יש בעיות ולא אמר איזה בעיות ואמר שצריך לחפש את מוחמד אצל אדם בשם מזרחי, קוראים לו מיקו מאיר מזרחי וזהו" (הודעתו של אנס טלאלקה מיום 9.7.2017, ש' 3-13). קיום השיחה בין אלעמראני לבין אנס נתמך גם בהודעתו של הראשון (הודעתו של אנואר אלעמראני מיום 24.7.2017).

28. לסיכום, הגם שהתמונה הראייתית אינה חפה מקשיים, סבורה אני כי מכלול הראיות מקים תשתית ראייתית לכאורית להוכחת המיוחס לעורר 1. הגם שתחילה לא זיהה אלאקרק את העורר 1 במסדר הזיהוי, דקות לאחר מכן חזר בו באופן נחרץ וסיפק הסבר מניח את הדעת לכך שבמהלך המסדר מילא פיו מים. התשתית הראייתית מתחזקת נוכח מחקר ההתקשרויות אשר מלמד על קשר שהתבצע בליל החטיפה בין טלאלקה לבין מספר הטלפון שמיוחס לעורר 1 – וכאמור מצאתי כי זיהוי זה מבוסס ברמה הלכאורית, וכן בהתחשב בכך שהטלפון המיוחס לעורר 1 אכן בקרבת מקום החטיפה בזמן הרלוונטי. משאלו הם פני הדברים, אגש כעת לבחינת התשתית הראייתית בעניינו של העורר 2.

ראיות לכאורה בעניינו של העורר 2

מסדר הזיהוי

29. במסדר הזיהוי שנערך ביום 10.7.2017 זיהה אלאקרק את העורר 2, בציינו: "זה הבחור שישב ליד הנהג אני מזהה אותו בוודאות, הוא הרביץ לי וריסס גז מדמיע עליי" (מסדר הזיהוי מיום 10.7.2017). אכן, גם בתיעוד של מסדר זיהוי זה נפל פגם, המתבטא בכך שבדו"ח מסדר הזיהוי נכתב כי המזהה הוא טלאלקה, אולם במזכר מיום 27.7.2017 נכתב כי נפלה טעות, וכי למעשה המזהה הוא אלאקרק. הגם שאין חולק כי נדרשת הקפדה יתרה על כך שדו"חות המשטרה - ובפרט אלה הנוגעים למסדרי זיהוי - יתעדו את הדברים נאמנה ובאופן מדויק, איני סבורה שבנסיבות המקרה הקונקרטי ניתן לומר שהפגם הנטען הוא משמעותי. מסדר הזיהוי תועד בוידאו, שבו נראה אלאקרק מצביע מיד על תמונתו של העורר 2 ואומר "זה הוא!". קשה לחלוק על כך שתיעוד וידאו מאפשר להפיג את חוסר הודאות שנוצר סביב מסדר זיהוי שנפל פגם בעריכתו (ראו והשוו: ע"פ 2180/02 קאסם נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(1) 642, 649-648 (2003); בש"פ 7942/16 קריחלי נ' מדינת ישראל (3.11.2016)), ותמימת דעים אני עם בית המשפט המחוזי כי יש בתיעוד כדי לרפא את הפגם שנפל במקרה הקונקרטי. להשלמת התמונה יצוין כי אלאקרק חזר וזיהה את העורר 2 גם במסגרת עימות שנערך ביניהם (דו"ח עימות מיום 19.7.2017).

ממצאים פורנזיים

30. התשתית הראייתית הלכאורית להוכחת המיוחס לעורר 2 נתמכת גם בעובדה שטביעות אצבעותיו נמצאו על גליל נייר דביק בבית שבו הוחזקו לכאורה אלאקרק וטלאלקה, ושממנו נמלטו. בהקשר זה יצוין כי הגם שהעורר 2 מסר בהודעתו כי שהה בבית במסגרת קבלת שבת בהזדמנות אחרת, הוא לא ידע לומר של מי הבית או לציין פרטים נוספים על שהותו שם (הודעתו של העורר 2 מיום 30.7.2017). לכך מתווספת העובדה שבעל הבית מסר בהודעתו כי הוא אינו מכיר את העורר 2 (הודעתו של יחזקאל חג'ל מיום 25.7.2017).

זיהוי העורר 2 בהודעותיו של טלאלקה

31. לכך מצטרפת הודעתו של טלאלקה, שבה מסר כי כאשר הוא ואלאקרק הוחזקו במרתף (או לדבריו של טלאלקה - במקלט), הנחה העורר 1 אדם בשם טל להתקשר לבחור בשם יוסף, "ואז כשהוא התקשר במהלך ביצוע השיחה ראיתי שכתוב על המסך יוסף בן לוי [שמו של העורר 2, ד' ב' א']" (הודעתו של מחמד טלאלקה מיום 10.7.2017, ש' 23-25). גם בהמשך ההודעה, כאשר נשאל האם השמות שהזכיר הם שמותיהם האמיתיים של האנשים שפגעו בו, השיב "אני לא יודע. רק בטלפון של טל היה רשום על המסך יוסף בן לוי, כשמיקו ביקש מטל להתקשר ליוסף אז הופיע על המסך השם יוסף בן לוי ואני ראיתי את זה" (שם, ש' 85-86).

מהימנותם של אלאקרק וטלאלקה

32. אכן, בצדק קבע בית המשפט המחוזי כי קיים קושי בהבנת חלקו המדויק של העורר 2 בפרשה. הדבר נובע, בעיקרו של דבר, מהפער בין ההודעות שמסרו שני המתלוננים באשר לחלקו בהשתלשלות האירועים. יחד עם זאת, כמו בית המשפט המחוזי סבורה אף אני כי סתירות אלה דינן להתברר בהליך העיקרי, וכי אף אם יש בהן כדי להחליש את התשתית הראייתית הלכאורית בעניינו של העורר 2, אין בהן כדי לאיין את קיומה. גם בעניינו מבוססת התשתית הראייתית

הלכאורית על צבר של ראיות, ובכללן מסדר זיהוי שבו זיהה אלאקרע את העורר 2 באופן חד-משמעי. לכך מצטרפות טביעות אצבעותיו בדירה שבה הוחזקו המתלוננים - לכאורה ללא הסבר מניח את הדעת.

33. מעבר לכך, העלו העוררים טענות שונות לסתירות ופרכות בגרסאותיהם של המתלוננים, שיש בהן - כך נטען - כדי לאיין את התשתית הראייתית הלכאורית. לאחר בחינה מעמיקה של מכלול הראיות, לא התרשמתי כי כך הדבר. לא אכחד: התשתית הראייתית במקרה זה לוקה בחולשות מסוימות. אולם, כפי שנקבע לא אחת, טענות המכוונות כלפי מהימנות העדים, כמו גם לגבי משקלן של הראיות השונות, אמורות להתברר בפני הערכאה הדיונית בהליך העיקרי, אלא אם מדובר בסתירות מהותיות אשר מחלישות משמעותית את חומר הראיות (ראו: פ"פ 1021/17 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 42 (15.2.2017)).

השלמת הדיון: מהן עילות המעצר והאם קיימת חלופה למעצר מאחורי סורג ובריח?

34. הערר שבפני התמקד בשאלת הראיות לכאורה. לאחר שקבעתי כי תנאי זה מתקיים בעניינם של שני העוררים, אוסיף ואבחן את התנאים הנוספים הנדרשים לצורך מעצר עד תום ההליכים: עילת מעצר והיעדר חלופה שפגיעתה פחותה.

35. באשר לעילת המעצר, דומה שלא יכולה להיות מחלוקת כי בעניינם של העוררים מתקיימת עילת מעצר של מסוכנות - בשם לב לעובדות החמורות של כתב האישום, כמו גם לעברם הפלילי המכביד מאוד של העוררים, אשר כולל הרשעות שונות, בין היתר בעבירות סמים ו אלימות, בגין ריצו שניהם עונשי מאסר. ביתר פירוט, יצוין כי לחובתו של העורר 1 עומדות לא פחות מ-14 הרשעות קודמות בעבירות סמים, רכוש, הצתה, אלימות, בריחה ממשמר חוקי והפרעה לשוטט בעת מילוי תפקידו - בגין ריצה לא פחות משבעה עונשי מאסר. העורר 2 ריצה אף הוא מספר מאסרים, והוא השתחרר מן האחרון שבהם אך כשנה לפני האירועים המתוארים.

36. בהתחשב במסוכנות המוגברת שנשקפת מהעוררים, אינני סבורה כי יש מקום לשחררם לחלופת מעצר או להורות על מעצרם במתכונת של פיקוח אלקטרוני. כפי שצוין לא אחת, קיומה של עילת מעצר עוצמתית מהווה שיקול לטובת מעצר מאחורי סורג ובריח גם מקום בו נקבע כי קיימת חולשה מסוימת בתשתית הראייתית הלכאורית (ראו למשל: פ"פ 5564/11 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (8.8.2011)). הדברים מקבלים בענייננו משנה תוקף לנוכח תסקירי המבחן השליליים שהוגשו בעניינם של העוררים. מהתסקירים עולה כי קיים סיכון ממשי להישנותה של התנהגות אלימה מצידם, אשר לא ניתן לאיין באמצעות פיקוח. למעשה, שירות המבחן התרשם כי העוררים נטועים באופן עמוק בעולם העברייני ובדפוסים עברייניים, וכי הם מתקשים להתנהל אל מול גורמים טיפוליים. לבסוף, העריך שירות המבחן כי למפקחים שהוצעו על-ידי העוררים אין השפעה ממשית על התנהלותם ובחירותיהם. בהינתן כל אלה, אינני רואה מנוס ממעצרם של העוררים עד תום ההליכים מאחורי סורג ובריח.

37. סוף דבר: העררים נדחים.

ניתנה היום, כ"ז בטבת התשע"ח (14.1.2018).

ש ו פ ט ת
